

Sygn. akt V U 1190/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2020 r.

**Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSO Ewa Nowakowska

Protokolant: st.sekr.sądowy Alina Kędzia

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2020 r. w Kaliszu

odwołania I. R. (...) Doradztwo (...)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 29 lipca 2019 r.

Nr (...) dot. I. A.

Nr (...) dot. A. G.

Nr (...) dot. M. B.

Nr (...) dot. J. B.

Nr (...) dot. D. Chłasta

Nr (...) dot. U. C.

Nr (...) dot. G. C.

Nr (...) dot. T. D.

oraz z dnia 20 sierpnia 2019 r.

Nr (...) dot. A. L. (1)

Nr (...) dot. B. M. (1)

Nr (...) dot. B. M. (2)

Nr (...) dot. S. Z.

Nr (...) dot. B. P. (1)

Nr (...) dot. K. R.

Nr (...) dot. B. K.

Nr (...) dot. V. Z.

w sprawie I. R. (...) Doradztwo (...)

przy udziale I. A., A. G., A. L. (1), B. M. (1), B. M. (2), S. Z., B. P. (1), K. R., M. B., J. B., D. Chlasta, U. C., G. C., T. D., B. K. i V. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie ubezpieczenia dot. I. A., A. G., A. L. (1), B. M. (1), B. M. (2), S. Z., B. P. (1), K. R., M. B., J. B., D. Chlasta, U. C., G. C., T. D., B. K. i V. Z.

Oddala odwołanie

1. Zasądza od I. R. (...) Doradztwo (...) rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oddział w O. kwotę 2.880zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia **29 lipca 2019r** co do I. A., A. G., G. C., M. B., J. B., D. Chlasta, U. C., T. D. oraz z dnia **20 sierpnia 2019r** co do A. L. (2), B. K., B. M. (1), B. M. (2), B. P. (2), K. R., V. Z., S. Z. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. określił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne tych osób podlegających ubezpieczeniom jako osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek Doradztwo Ubezpieczeniowe Agencja (...) w K. w miesiącach roku 2014 wskazanych co do każdej z tych osób, w każdej z indywidualnych decyzji ich dotyczących, bowiem organ ten uznał, że ich podstawa wymiaru składek powinna być obliczona zgodnie z §2 ust 1 punkt **16** rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe to jest **jak przy oddelegowaniu**, a nie jak to uczyniono, czyli z pominięciem kwot stanowiących równowartość diet, przyjmując, że osoby te były w podróży służbowej poza granicami kraju.

Odwołanie od powyższych decyzji złożył płatnik składek Doradztwo Ubezpieczeniowe Agencja (...) w K., wnosząc o zmianę zaskarżonych decyzji.

Odwołująca się podniosła, że organ rentowy niewłaściwie zastosował do zleceniobiorców wykonujących pracę zagranicą i otrzymujących z tego tytułu diety przepisy art. 77⁵ Kodeksu Pracy dotyczące podróży służbowej pracowników, niewłaściwie zastosował art. 18 ust 3 i art. 20 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewłaściwe ustalenie podstawy wymiaru składek dla zleceniobiorców, oraz niewłaściwe zastosowanie wobec zleceniobiorców § 2 ust 1 punkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i przyjęcie jako podstawy wymiaru składek dla zleceniobiorców wykonujących pracę u polskiego pracodawcy zagranicą – przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej oraz nie zastosowanie wobec tych osób § 2 ust 1 punkt **15** cytowanego rozporządzenia i przyjęcie do obliczenia podstawy wymiaru składek wymienionych osób przychodu osiągniętego z tytułu realizacji zlecenia bez wliczania do tego przychodu należności wypłaconych z tytułu diet za każdy dzień pracy wykonywanej zagranicą.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich oddalenie i podniósł, iż do obliczenia podstawy wymiaru składek dla zleceniobiorców zatrudnianych przez odwołującą zastosowanie winien znaleźć § 2 ust 1 punkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, czyli podstawy winny być wyliczone z uwzględnieniem kwot stanowiących równowartość diet z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju.

Sąd połączył sprawy do wspólnego rozpoznania i potraktował osoby wymienione w powyższych decyzjach, a wykonujące pracę na rzecz odwołującej się jako ubezpieczonych, strony niniejszego postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

I. R. prowadzi działalność gospodarczą od 1997r. Jej przedmiotem było od początku prowadzenie działalności ubezpieczeniowej, a od 2011 r. także prowadzenie agencji pracy tymczasowej – delegowanie osób za granicę. Działalność gospodarcza jest prowadzona w Polsce. Działalność ubezpieczeniowa dotyczy Polski, natomiast działalność jako agencja zatrudnienia dotyczy wysyłania zleceniobiorców do wykonywania usług na terenie Unii Europejskiej – Niemiec. I. R. w ramach agencji pracy tymczasowej zawarła umowy zlecenia m.in. z osobami, których dotyczą decyzje objęte sporem. Umowy dotyczyły pracy polegającej na pełnieniu opieki i pomocy w życiu codziennym wskazanym w umowach osobom starszym, we wskazanym miejscu na terenie Niemiec oraz we wskazanym okresie, przy czym zleceniobiorca miał zapewnione na miejscu zakwaterowanie i niepełne wyżywienie oraz dojazdu do miejsca pracy i z powrotem na koszt zleceniodawcy. Poza tym z osobami tymi były zawierane przez odwołującą się umowy na przeprowadzanie usług telemarketingowych oraz rekrutacyjnych w dowolnym miejscu na terenie Polski, co sprawdzać się miało do przekazywaniu informacji wszelkim zainteresowanym co do możliwości wyjazdu do pracy w charakterze opiekunki poprzez firmę I. R..

Odwołująca zawarła umowy zlecenia z każdą z osób objętych zaskarżonymi decyzjami, przy czym ani ilość umów ani czas obowiązywania umów nie jest sporny. Poza sporem jest też, że praca opiekunek wykonywana była wyłącznie na terenie Niemiec. Praca polegająca na roznoszeniu ulotek o firmie i informowaniu nowych kandydatów w Polsce była wykonywana między pobytami zagranicą. Z tego tytułu odwołująca nie wypłacała wynagrodzenia. Uiszczala minimalne składki, aby zapewnić ubezpieczenie zdrowotne.

(dowód: dowód: informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, zeznania I. R. k 20, umowy zlecenia w aktach każdej z osób objętych postępowaniem w niniejszej sprawie).

Z tytułu realizacji zawartych umów zlecenia na prace opiekunki zleceniobiorcy wystawiali rachunki opiewające na kwoty wynikające z umów stosownie do okresu wykonanych prac. Sporządzane były listy wypłat wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia. Wynagrodzenia według tych list były zleceniobiorcom wypłacane. Fakt wykonywania pracy opiekunek na terenie Niemiec w okresach przyjętych do wyliczeń w zaskarżonych decyzjach nie jest sporny. Odwołująca się współpracowała z kontrahentem niemieckim. Zawierając kontrakt I. R. kalkulowała cenę uwzględniając rozmiar prac. Organizacja prac odbywała się w ten sposób, iż po pozyskaniu zamówienia określała jaki czas będzie potrzebny na realizację zamówienia, ile osób będzie potrzebnych. Ustalenia te czyniła w oparciu o rozmowy ze zleceniobiorcami. Wtedy zwracała się do zleceniobiorców, którzy mogli realizować pracę i te osoby przystępowały do pracy. Zleceniobiorcy organizowali sobie pracę samodzielnie, nad wykonywaniem przez nich pracy nie był sprawowany bezpośredni, bieżący nadzór, wynagrodzenie było wypłacane za wykonaną pracę.

(dowód: zeznania I. R. k 20v)

Poza sporem jest, że zleceniobiorcy otrzymywali wypłaty składające się z dwóch części: wynagrodzenie minimalne odpowiadające wartości 19 euro za każdy dzień oraz część wynagrodzenia określona jako diety w kwotach wyszczególnionych w zestawieniach. Składki do ZUS od kwot określonych jako diety nie były odprowadzane.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych prowadził kontrolę w zakresie prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenie społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest Zakład oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. Kontrolą objęto okres od stycznia do grudnia 2014 r. W wyniku kontroli stwierdzono nieprawidłowe, według organu rentowego, podstawy wymiaru składek za zleceniobiorców. Zestawienie podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wskazuje iż wyniosły one co do wszystkich odwołujących zleceniobiorców kwoty wykazane przez organ rentowy w poszczególnych decyzjach.

(dowód: zestawienie różnic podstaw wymiaru składek i różnic składek, protokół kontroli ZUS z dnia 12.03.2019 r., zastrzeżenia i pismo w sprawie rozpatrzenia zastrzeżeń do protokołu – w zbierze dokumentów).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie pracownicy wykonywali pracę dla firmy I. R. na podstawie umów zlecenia. Faktu zawarcia takich umów oraz ich charakteru żadna ze stron nie kwestionuje. W umowach zlecenia określono kwotowo odpłatność za ich wykonanie. W przypadku umów zlecenia podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, wypadkowe, FP i FGŚP stanowi jak u pracowników przychód, o którym mowa w art. 4 punkt 9 i 10 ustawy systemowej (z zastrzeżeniami nie mającymi zastosowania w niniejszej sprawie) - czyli przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 roku, o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 poz 300) podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, wymienionych w art. 6 ust. 1 punkt 1-3 i punkt 18a, stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 punkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 punkt 5 i ust. 12. Natomiast w myśl ustępu 3 wyżej cytowanego artykułu, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zleceniobiorców ustala się zgodnie z ust. 1, jeżeli w umowie agencyjnej lub umowie zlecenia albo w innej umowie o świadczenie usług, do której, zgodnie z Kodeksem cywilnym, stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie.

Z kolei w myśl art. 4 punkt 10 cytowanej wyżej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez przychód rozumie się przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu: zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy. W myśl art. 20 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe stanowi podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 punkt 1 lit e ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 roku, tj poz 1510) obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu podlegają osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi. W myśl art. 81 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku, do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 punkt 1 lit e a, d-i, i pkt. 3 i 11 stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10.

Zgodnie z art. 21 cytowanej wyżej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru składek, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 oraz wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów.

W myśl § 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1996 roku, w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 1998 roku Nr 161 poz. 1106 ze zmianami) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe stanowi przychód, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągniany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 cytowanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 punkt **15** cytowanego wyżej rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 roku, podstawę wymiaru składek nie stanowią diety i inne należności z tytułu **podróży służbowej pracownika** – do wysokości określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu

w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, z zastrzeżeniem punktu 17.

Natomiast w myśl § 2 ust. 1 punkt **16** cytowanego wyżej rozporządzenia, podstawy wymiaru składek nie stanowi część wynagrodzenia pracowników **zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców**, z wyłączeniem osób wymienionych w art. 18 ust. 12 ustawy – w wysokości równowartości diety, przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z tym zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód tych osób, stanowiący podstawę wymiaru składek, nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy.

W myśl art. 10 ust. 1 punkt 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 roku, poz. 361 j. t. ze zmianami), źródłami przychodów jest działalność wykonywana osobiście, przy czym, zgodnie z art. 13 punkt 8 tejże ustawy, za przychody z działalności wykonywanej osobiście uważa się przychody z tytułu wykonywania tych usług na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, uzyskiwane wyłącznie od osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, osoby prawnej i jej jednostki organizacyjnej oraz jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.

Art. 12 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku, stanowi natomiast, iż za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy, uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze, bądź ich ekwiwalent, bez względu na źródło finansowe tych wypłat i świadczeń, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty należności, niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak i również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Natomiast art. 21 ust. 1 punkt 16 cytowanej wyżej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, stanowi, iż wolne od podatku dochodowego są diety i inne należności za czas:

- a) podróży służbowej pracownika;
- b) podróży osoby niebędącej pracownikiem, do wysokości określonej w odrębnych ustawach lub przepisach wydanych przez ministra właściwego do spraw pracy, w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej, z tytułu podróży służbowej na terenie kraju oraz poza granicami kraju.

Zgodnie z art. 77⁵ § 1 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Zgodnie z Wikipedią podróż służbowa polega na wykonywaniu polecenia pracodawcy zadania służbowego poza miejscowością, w której znajduje się stałe miejsce pracy pracownika.

W doktrynie oraz orzecznictwie podnosi się, iż podróż służbowa ma charakter incydentalny w zakresie obowiązków pracowniczych.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2009 roku (II PK 138/09 M. P. Pr. 2010/6/312-313) podniesiono, iż typowa podróż służbowa charakteryzuje się tym, iż w kompleksie obowiązków pracownika stanowi zjawisko nietypowe, okazjonalne. Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2009 roku (II PK 230/08, Lex nr 503201) podniesiono, iż nie jest podróżą służbową wykonywanie zadań w różnych miejscowościach, gdy przedmiotem zobowiązania pracownika jest stałe wykonywanie pracy (zadań) w tych miejscowościach. W innym

wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2001 roku (II PKN 424/00, OSNP 2003/4/172 Prawo Pracy 2001/10/31) podkreślono, iż podróżą służbową poza granicami kraju jest wykonywanie zadania, określonego przez pracodawcę, poza miejscowością, w której znajduje się stałe miejsce pracy pracownika. Również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29 maja 2013 roku (III AUa 1515/12, Lex nr 1327593) podkreślił, iż tylko wtedy mamy do czynienia z podróżą służbową, gdy pracodawca zleci pracownikowi wykonywanie pracy poza miejscem stałego wykonywania pracy.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2012 roku (II UK 45/12, Lex nr 1228447) podkreślono, iż odliczenie od podstawy wymiaru składek diet i innych należności z tytułu podróży służbowych, o których mowa w § 2 punkt 15 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 roku, w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zmianami), dotyczą wyłącznie należności uzyskiwanych z tych właśnie tytułów przez pracowników faktycznie przebywających w podróży służbowej. Świadczenie pracodawcy, choćby nazwane dietą z tytułu podróży służbowej, wypłacone pracownikowi nieodbywającemu takiej podróży (jak w niniejszej sprawie zainteresowanym zatrudnionym za granicą), nie jest tą należnością, o której mowa w § 2 punkt 15 rozporządzenia, tylko przychodem stanowiącym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia w rozumieniu art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Podobnie rzecz się ma z tzw. podatkiem za rozłąkę.

W kolejnym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2012 roku (III UK 54/11, Lex nr 1157573) podkreślono, iż „czym innym jest wykonywanie pracy za wynagrodzeniem i czym innym podróż służbowa, gdyż diety i inne świadczenia, przysługujące z tytułu tej podróży, nie stanowią wynagrodzenia za pracę lecz inne świadczenia związane z pracą. Instytucja podróży służbowej nie może być więc dowolnie aplikowana, a tym bardziej instrumentalnie, dla ukrywania wynagrodzenia za pracę, czasu pracy, czy dla zmniejszenia obciążeń podatkowych i składowych”.

Sąd Okręgowy podziela w całości to stanowisko.

Nie ulega wątpliwości, iż zgodnie z cytowanym wyżej art. 18 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe osób, które zawarły z odwołującą się umowę zlecenia, ustala się zgodnie z ustępem 1 tego artykułu, czyli jak między innymi dla pracowników. Zgodnie z § 5 ust. 2 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, stanowi, iż przepisy § 2-4 tego rozporządzenia stosuje się do osób wykonujących pracę na podstawie umowy zlecenia.

Kwestią zasadniczą w niniejszej sprawie była ocena czy uczestniczki postępowania swoją pracę, z tytułu opieki nad seniorami w Niemczech, wykonywały w ramach podróży służbowej, jak tego chce odwołująca się. Jak już podniesiono wyżej, w doktrynie i judykaturze podnosi się, że podróż służbowa, w zakresie obowiązków pracowniczych, ma charakter incydentalny, wyjątkowy, okazjonalny. Natomiast nie można mówić o podróży służbowej gdy zleceniobiorca wykonuje swoją pracę stale w danej miejscowości jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, gdzie uczestniczki postępowania wykonywały swoją pracę, w ramach zawartych umów zlecenia, stale w danych miejscowościach w Niemczech, zajmując się opieką nad seniorami niemieckimi. Wykonywanie pracy w Niemczech nie było więc okazjonalne, incydentalne, wyjątkowe, a było istotą zlecenia i miało charakter stały.

Skoro zatem praca opiekunek w Niemczech nie odbywała się w ramach podróży służbowej, a w ramach stałej pracy, to do zainteresowanych nie może mieć zastosowanie cytowany wyżej § 2 ust. 1 pkt. 15 cytowanego wyżej rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 roku, w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a więc wypłacone im przez płatnika świadczenie, choć nazywane dietą z tytułu podróży służbowej i istotnie nie było nią i kwoty tych tzw. diet są przychodem stanowiącym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w rozumieniu art. 18 ust. 1 i 3 cytowanej wyżej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zastosowanie więc ma pkt. 16 § 2 ust. 1 cytowanego wyżej rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 roku,

Mając powyższe na względzie w tym zakresie, zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie płatnika składek podlegało oddaleniu i orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt 2 wyroku. Zgodnie z art. 98 k.p.c. i 102 k.p.c. oraz § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U 2018 poz. 265) Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzono od odwołującej się na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., kwotę 2880 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, gdyż organ rentowy w toku procesu był reprezentowany przez radcę prawnego., a połączone zostało 16 spraw, natomiast stawka minimalna wynosi 180 zł.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 219 k.p.c., połączono do wspólnego rozpoznania 9 spraw, odnośnie 9 odwołań od decyzji organu rentowego. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2009 roku (III Pz 5/09, Lex nr 551888) połączenie spraw do jednoczesnego rozpoznania, w trybie art. 219 k.p.c., ma jedynie charakter techniczny, nie oznacza powstania jednej nowej sprawy, a każda sprawa zachowuje samodzielność, wymagającą odrębnego rozstrzygnięcia. Wprawdzie sąd wydaje jeden wyrok, ale zawierający rozstrzygnięcie co do każdej z połączonych spraw z osobna, a zamieszczenie rozstrzygnięcia w jednym wyroku (wyrok łączny) nie niweczy samodzielności połączonych spraw. Stąd też obliczenie wartości przedmiotu sporu (a następnie zaskarżenie apelacją lub skargą kasacyjną) musi nastąpić oddzielnie dla każdej z tak połączonych spraw.